

רינוני רון

עדיין מחפש את אהבת חייו

ראו אותם ביחד בכמה אירועים בעיר, וכבר קישקשו בעיתון שהם זוג. רווקא זה נשמע די הגיוני. גבר פנוי, אשה פנויה, גיל דומה. אז למה לא? ככה. כי הם לא זוג. רק ידידים, מהתקופה שהוא היה חמוש בנימוסיה הרצליה והיא היה היתה שביעיסטית שם.

נתן וולך, כיום סגן ראש עיריית תל-אביב, הסתכל אז בהערצה ברליה פרידלנדר. בהערצה וביראת-כבוד, כמו שהקטנים מסתכלים בגדולים.

שנים אחר-כך הם נפגשו בפעולות תרבותיות, כי היא, כידוע, שחקנית, והוא מחזיק בתיק התרבות של העירייה. חוץ מזה הם בני אותו המול, דלי. נתן מעריך ומחבב את דליה עד היום, אבל עד כמה שזה נשמע מוזר, הוא עדיין מתייחס אליה כאל גרולה ממנו, הוא אומר.

וולך הוא בן 51, גרוש. את שני בניה, כיום חיילים, גידל בעצמו. הבת, גם היא חיילת, נשארה אצל האם.

לא מזמן אמר לו אחר הכנים שהוא רוצה להתחתן. וולך ניסה להשפיע עליו שיחכה כמה שנים, כי הוא צעיר מדי, והבן אמר לו: "אתה התחתנת בגיל 24, אז הצלחת?" על זה לא היתה לנתן תשובה, והילד התחתן.

הסגן ראש אומר שהוא עדיין מחפש את אהבת חייו, והכי מתאים לו זה משהו נחמדה, צעירה ממנו ב-10 שנים. אנשים רבים, שעימם הוא נפגש בעבודה, מציעים לערוך לו היכרויות, אבל הוא לא כל-כך מתלהב מרר-היכרות זו. הוא לא מתלהב גם כאשר בעלת משרד-היכרויות פנתה

רליה פרידלנדר ונתן וולך הם לא זוג, רק חברים טובים

אומר, "אבל אני לא זקוק להיכרויות. חוץ מזה, אני לא רוצה שהיא תשתמש בי, תגיד שגם סגן ראש-העיר כא אליה. רק זה עוד חסר לי!"

אליו, לא מזמן, והציעה להכיר לו, חיים, קליינטיט שלה. וולך רחה אותה בנימוס. "אין לי שום דבר נגדה, או נגד מישרדים דומים", הוא

גרון עמוק (5) מיבחי הסדין של הרוזן דראקולה

הבינוי שהרבקתי לקול המיסתורי, המצלצל אליו אחת לשבוע והמכתיב לי סיפורים. מצא חן בעיניו, ככל הנראה. כי השבוע הוא התחיל ב-שלום, מדבר הגרון.

בהמשך הוא קצת ירד עליי: "תפסיקי ליילל שרידנפסליך עולה מהסיפורים שלי לא נכון! תמדי יש להם איזה קשר לגושא אקטואלי!"

וככה הוא סיפר:

אני לא מבין מדוע התיקשורת בסקנדינביה צועקת שיש הסרדות מיניות של גשים במקומות עבודתו. אני מבין כישראל לפחות גבר אחר, אשר מתנה את הקידום, גם של גברים, שאותם הוא מעסיק.

מדובר ב**פובליציסט**, העורך כתביעת (לא לחובבי-סיפורים, כדי לצמצם קצת את אפשרויות הניחוש). הוא ידוע בחיבתו לשני המינים. בורדים, שהוא שימש להם מקרש-קפיצה, הפכו כוכבים בתחום שבו מתמקד כתביעת. אבל רבים אחרים, שעבדו אצלו מיבחדרה, או אולי כדאי לקרוא לזה "מיבחדרין", אצלם זה היה אידיוט. היה קטע עם העורך, היתה כתבה בעיתון.

לפני מיספר שנים אירע לאיש אירוע מישפחתי טראגי, שנודע ברבים, והוא זכה בירושה. אבל לא עודף הכסף היה מה שהביא אותו לחיות בנפרד מהרוב-קבוצת הפרסית שלו. אגב, אחד מקרובנותיו של הממציאן מכנה אותו "הרוזן דראקולה". הסיבה הוא אוהב לנשך צווארים כמעט עד זנבדום...

600,000 דולר בלילה

רק הבעל לא יודע

כל עובדי המישרן שלה יודעים על הרומאן של הבוטי. רק בעלה, כך סיפרו לי, לא יודע שום דבר. כמו ברובה מיקרים דומים.

היא **אשה נאה**, נושאת במישרה ציבורית בכירה מאוד. הבעל הוא איש נחמד מאוד, ואני מצטערת שכל מה שאני יכולה להגיד על עיסוקו זו ההגדרה המאוד-כללית "בשטח התרבות והאמנות". באמת לא נעים לי להיות יותר ספציפית. למה הוא צריך לקרוא אצלי מה קורה אצלו בבית?

לפני חודשים אחרים היא פגשה גבר, נשוי גם הוא, שהוא **אישיות מוכרת** בארץ, בתחום הכלכלי. אני לא מכירה אותו, כי כלכלה זה לא השטח החוק שלי, אבל סיפרו לי שהוא בעל הופעה מרשימה.

התחיל לחזר אחריה. היא היתה המומה. שאלה אותו אם הוא נורמלי, והודיעה לו: אתה הצמד שלי, ולא נסכן את הצמד בשביל איזה פליירטוט.

ממש לא התאים לה העניין הזה, אבל שוקי היה עקשן. הוא לא הפסיק להגיד לה שהיא אהבת-חייו, והיא תהיה אשתו, שהוא לא יותר. הוא כתב אז שיר על מה שקורה להם, וקרא לו אהבה אמיתית מאבדת את שניו.

אחרי ארבעה חודשים היא השתכנעה שהבחור באמת רציני, ועכשיו היא אומרת שלשניהם ברור שזה מה שהם צריכים בחיים — זה את זה. אבא שלה, הקריקטוריסט **זאב (פרקש)**, מבטוט מהרומאן ("הוא יודע שאני צריכה מישהו רוחני, משהו שלא מצא ביטוי בקשר שלי עם דני").

דורית היא בת 30, שוקי בן 33. כאשר הם סיפרו על הרומאן האמיתי שלהם לוו שרצתה לפברק להם רומאן, היא כמעט נפלה מהכסא. החתונה תהיה בתחילת הקיץ. או גם ייצא התקליט שלהם, שסירד להם כל-כך יפה את החיים.

אני כבר לא זוכרת מי אמר לי, לפני שנים, כשרק התחלתי לעבוד בעיתון, שמה שהכיר-מעניין אנשים זה סקס ובסוף, או, כשאין את זה, סיפורים על זה. אני עובדת די קשה כדי למלא את המרדור הזה במה שיותר סקס, או אהבה, או סתם רומאנטיקה יפה. מה שחסר לי, גם בחיים וגם כאן, זה כסף. אז הנה סיפור על כסף. הרבה מאוד כסף. כסף שהוא לא תמיד לבן, כסף שמתגלגל בניגוד לחוק, אילו הייתי כתבת לענייני-מישטרה, בודאי הייתי בודקת את הסיפור בשטח ועם המישטרה, אבל אני לא, אז הנה הסיפור כפי שסופר לי, ושהמישטרה תעשה בו מה שהיא רוצה. או לא תעשה בו כלום. מה איכפת לי?

במלון בכתיים, כך אמרו לי, פועל מזה כמה זמן קאזינו. מתגלגלים שם סכומי-כסף אדירים, משהו בסביבות 600 אלף דולר ללילה. לקומה השישית של המלון הבניו שולחנות רולטה ובלק-ג'ק, ותחילו להניע אנשים, כל לילה בערך 100 איש, 100 ערוב עד למחרת ב-12 בצהריים. בעל המקום הוא **זאב ידוע**, אבל אני לא מחפשת צרות. נדמה לי שהוא התארה ברישמת ה-11.

ומה עם המישטרה? היא יודעת מהסיפור? אני לא יודעת, אבל עכשיו היא יודעת.

בהתחלה, לפני שמונה שנים, הם היו צמד זמרים, ששר שירים יפים ורגישים. ונעול שלהם צעד שבועות אחרים כראש מיצעדי-הפיוזמונים, הגיע למקום השני במיצעד השנתי ומושמע עד היום ברדיו.

שוקי ודורית קראו להם. **שוקי שוקי** (כן, זה שמו, פעמיים שוקי) ו**דורית פרקש** שרו בהרמוניה יפה, והיו ירודים טובים גם אחרי שירדו מן הבימה. רק ידידים טובים. לדורית היה או רומאן, שהסתיים בנישואין, עם **דני סנדרובסקי**, בעל עסק מישפחתי של ייצור ופלים, ולשוקי, שאותו היא מגדירה כמתפרפר לאי-קטן, היו הרבה חברות. שעות רבות הם בילו בנסיעה להופעות, לילות רבים הם ישנו בכתיי מלון, אבל לפי רורית: "לא היה בינינו כלום. מי הסתכל עליו בכלל? הוא היה רק החבר הכי טוב שלי."

לפני שנתיים היא התגרשה מדני (ההרגשנו שזה לא זה, היינו שני ילדים שגרלו ביחד, ובאופן טיבעי החליטו להתחתן). לשוקי היתה אז חברה, אבל לדורית היה עצוב, והוא היה מתקשר יום-יום והיה כתף נהדרת.

הצמד לא היה פעיל במשך ארבע שנים, אבל לפני חצי שנה הם החליטו לשיר שוב ביחד, וגם התחילו לתכנן ארד-נגן. היו להם או שיחות עבודה עם יחצ'נית, שאמרה: אם אתם חוזרים לשוק, בואו נפברק שיש לכם רומאן! דורית אמרה שזה לא בא בחשבון.

וכאן בא הקטע הרומאנטי של הסיפור. הם התחילו לעבוד יחד על התקליט, ופתאום הוא

שוקי ודורית פרקש הוא היה רק החבר הטוב